

Напоследъкъ, въ единъ недѣленъ день, бащата каза на Росси:

— Ти малко плащашъ на моето дѣте, трѣбва да му увеличишъ. То като възрастенъ ти работи. Прѣсмѣтни самъ...

Поговорили, карали се и рѣшили, че на Джино ще се плаща на седмица два лева.

— И тъй, къмъ есенъта ще се отърва! Тъкмо тогава се започва и учението! . . .

Слѣдъ тоя недѣленъ день Джино захвана п' прилѣжно да работи и става по-веселъ. Споредъ неговитѣ бѣлѣжки по стѣната, оставаше да работи още тридесетъ седмици. Джино се радваше, а другаритѣ му му завиждаха. Слѣдъ една седмица му се чинѣше, че днитѣ почнаха да текатъ много бавно, и колкото приближаваше да се свѣршатъ тия тридесетъ седмици, толкова врѣмето по-бавно се минаваше, като че ли щѣше да спре... Само четири седмици минаха, а Джино вече не можеше да чака...

Като лѣгаше нощемъ на голата земя до своитѣ другарчета, които скоро заспиваха, той си турѣше подъ главата палтото за възглавница, и дълго мислѣше за свободата, спомнѣше си какъ ходѣше до ливадата, какъ затуляше съ другаритѣ си бистрия ручей. Мислѣше той, какъ ще ходи да оре съ баща си, а прѣзъ зимата ще работи на фабриката и ще си прѣзъ лѣтото и зимата на двора, въ колата за да вижда надъ себе си не земенъ сводъ, а — звѣзди, голѣми и малки, блѣщящи на тъмно — синьото далечно небе. Той мислѣше, какъ ще чете, когато се научи, за тия звѣзди, за синьото прѣкрасно море, дѣто отплаватъ ежедневно отъ тѣхния градъ лещи, красиви параходи, за хората, които живѣятъ тамъ, дѣто спиратъ тия параходи... Мислѣше и самъ